

щия огънь, вземали сж запалена главня отъ него и сж я занели у дома си. Не ни е известно, кой пръвъ е сторилъ това, но за вѣрване е, че това е сторено отъ много хора на различни мѣста.

Отъ занесената главня въ колибата на първобитния човѣкъ се заражда неугасващия огънь, който освѣтлявалъ хиляди години пещеритѣ и колибитѣ на нашитѣ прадѣди. Безъ този огънь ние и досега малко бихме се различавали отъ урангутанитѣ. Следъ това изминали се още хиляди години, докато хората се научили сами да си добиватъ огънь. Презъ този дълъгъ периодъ отъ време, все пакъ имало опасностъ, че може да се изгуби така добития огънь отъ наводнение или буря. По тази причина като мѣста за запазване на придобития вече огънь служили храмоветѣ, дето горѣли неугасващи свѣтилници, каквито и сега има въ храмоветѣ, напомвайки на хората за ония далечни времена.

Най-стариятъ способъ за добиване на огънь отъ първобитния човѣкъ, който сществува и сега, е чрезъ търкане на два кжса дърво едно о друго. При това, за запалването на кжсъ дърво чрезъ търкане, па било то и най-сухо, е трѣбвало да се търка повече отъ 10 минути. Но освенъ това трѣбвало е да се знае и какъ да се търка. Изобщо, съвсемъ не било лесно да се получи огънь чрезъ търкане.

Преди сто години, обаче, хората започнали да добиватъ огънь по другъ начинъ, а именно — тѣ носили въ джеба си чудни предмети: кжсче стомана (огниво), кжсче камъкъ (кремъкъ) и кжсче гжба (праханъ). За да се добие огънь съ тѣзи предмети, човѣкътъ вземалъ въ едната си ржка кжсъ стомана, а съ другата си ржка кремъка и праханъта и удрялъ съ стоманата кремъка. Отъ стоманата изкачатъ ис-